

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.08.2014, sp. zn. 21 Cdo 3165/2013, ECLI:CZ:NS:2014:21.CDO.3165.2013.1

Číslo: 6/2015

Právní věta: Účastník právního vztahu projevuje vůli konkludentně, jen jestliže ji nevyjádřil výslovně. Projevil-li účastník výslovně určitou svou vůli, je nepřipustné dovozovat, že by snad konkludentně vyjádřil vůli opačnou (odlišnou), ledaže by tím dával najevo (právem aprobovanou) změnu své dříve vyjádřené vůle.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 19.08.2014

Spisová značka: 21 Cdo 3165/2013

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Konkludentní právní úkon, Skončení pracovního poměru

Předpisy: § 35 obč. zák. ve znění do 31.10.2009
§ 49 předpisu č. 262/2006Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně se žalobou podanou u Okresního soudu v Prachaticích dne 29. 2. 2012 domáhala, aby bylo určeno, že její pracovní poměr k žalované, „vyplývající z pracovní smlouvy, kterou žalovaná se žalobkyní uzavřela dne 13. 2. 2001, ve znění dohody o změně pracovní smlouvy ze dne 30. 11. 2007“, trvá. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že pracuje u žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 13. 2. 2001, změněné dohodou ze dne 30. 11. 2007, jako zdravotní sestra na oddělení LDN v pracovním poměru na dobu neurčitou a že dne 17. 10. 2008 utrpěla pracovní úraz, pro který byla v pracovní neschopnosti až do 9. 10. 2009 a pro který jí byl dne 9. 9. 2009 přiznán plný invalidní důchod. Po skončení pracovní neschopnosti žalovaná sdělila žalobkyni, že s ní „musí ukončit pracovní poměr“, neboť pro ni nemá jinou práci, k dohodě o rozvázání pracovního poměru, kterou žalovaná předložila žalobkyni v říjnu 2009, však nedošlo. I když žalobkyně na výzvu žalované vrátila „čip, věci a opustila služební byt“, dosud nebyl učiněn žádný úkon, který by byl důvodem k rozvázání pracovního poměru účastnic. Žalobkyně má za to, že pracovní poměr účastnic stále trvá a že má na požadovaném určení naléhavý právní zájem.

Žalovaná namítala, že žalobkyně se po skončení pracovní neschopnosti dostavila k žalované dne 16. 10. 2009 „za účelem podpisu dohody o rozvázání pracovního poměru dnem 9. 10. 2009“, na němž se se žalovanou dohodla, a že dne 16. 10. 2009 také vyřizovala „všechny záležitosti související se skončením pracovního poměru“. Žalobkyně po přečtení připravené dohody o rozvázání pracovního

poměru požadovala, aby „jako důvod rozvázání pracovního poměru bylo dále ještě v dohodě doplněno, že plný invalidní důchod jí byl přiznán na základě pracovního úrazu“, ačkoliv „pro tento závěr neměla žalovaná žádný doklad“, a odmítla dohodu podepsat, i když „další úkony související s ukončením pracovního poměru vykonala“. Žalovaná dovozuje, že se dohodla se žalobkyní „na skončení pracovního poměru dohodou dnem 9. 10. 2009“ a že se účastnice „nedohodly na důvodu, tedy že je plně invalidní v důsledku pracovního úrazu“; protože žalobkyně nepodala žalobu o neplatnost skončení pracovního poměru, nemůže pracovní poměr účastnic nadále trvat.

O k r e s n í s o u d v Prachaticích rozsudkem ze dne 20. 12. 2012 žalobu zamítl a rozhodl, že se žalované nepřiznává „právo na náhradu nákladů řízení“. Poté, co dovodil, že žalobkyně má na požadovaném určení náležitý právní zájem, soud prvního stupně z provedených důkazů zjistil, že po skončení pracovní neschopnosti žalobkyně ke dni 9. 10. 2009 se žalobkyně spolu se „mzdovou účetní žalované paní P.“ dostavila dne 16. 10. 2009 do „kanceláře vedoucího ekonomického odboru a personalisty žalované J. V.“ k „sepisu dohody o ukončení pracovního poměru z důvodu odchodu žalobkyně do plného invalidního důchodu ke dni 9. 10. 2009“ a že žalobkyně dohodu nepodepsala, neboť žalovaná nevyhověla jejímu požadavku, aby bylo v dohodě uvedeno, že „jí byl invalidní důchod přiznán na základě pracovního úrazu“. Soud prvního stupně dále zjistil, že žalobkyně dne 16. 10. 2009 „s výstupním listem předaným jí personalistou obešla pracoviště, která vystavují na výstupní list příslušná potvrzení“, na němž byl mimo jiné uveden závazek žalobkyně vrátit služební byt do 31. 12. 2009, že žalobkyně dne 16. 10. 2009 vrátila žalované „ochranné oděvy a čip“, že žalobkyně převzala od žalované nejpozději dne 18. 1. 2010 „zápočtový list“, v němž bylo mimo jiné uvedeno, že pracovala u žalované od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009, aniž by proti údajům obsaženým v „zápočtovém listu“ něco namítala, že žalovaná vystavila pro žalobkyni na její žádost potvrzení, které předala úřadu práce se žádostí o podporu v nezaměstnanosti, v němž bylo uvedeno, že zaměstnání žalobkyně u žalované trvalo od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009, a že v červnu 2010 byl žalobkyni místo plného invalidního důchodu přiznán částečný invalidní důchod. Soud prvního stupně uzavřel, že účastnice sice neuzavřely písemnou dohodu o rozvázání pracovního poměru (a žádná z nich neučinila ani písemným jednostranný právní úkon směřující ke skončení pracovního poměru), že však k uzavření dohody účastnic o rozvázání pracovního poměru došlo konkludentně; žalovaná totiž nepochybně „měla vůli“ ukončit pracovní poměr se žalobkyní dohodou a z chování žalobkyně, která po skončení pracovní neschopnosti ke dni 9. 10. 2009 nenastoupila do práce, která se dne 16. 10. 2009 dostavila k žalované k „podpisu dohody o rozvázání pracovního poměru“, která se dne 16. 10. 2009 podrobila (s výjimkou lékařské prohlídky) všem „výstupním formalitám“, která nic nenamítala proti obsahu „zápočtového listu“ nebo potvrzení vystaveném žalovanou pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti a která neučinila „nic, z čeho by se žalovaná mohla domnívat, že je přesvědčená o trvání pracovního poměru a že chce u ní dále pracovat“, vyplývá, že rovněž žalobkyně „měla vůli, kterou jednoznačně projevila navenek, ukončit pracovní poměr se žalovanou dohodou k 9. 10. 2009“.

Podle soudu prvního stupně pracovní poměr účastnic skončil na základě této dohody „dle shodné vůle účastníků k 9. 10. 2009“, popřípadě dnem uzavření dohody; i když Zákoník práce vyžaduje pro dohodu o rozvázání pracovního poměru písemnou formu „pod sankcí neplatnosti“, nebyla neplatnost určena pravomocným rozhodnutím soudu a v tomto řízení se otázkou neplatnosti dohody o rozvázání pracovního poměru nelze zabývat.

K odvolání žalobkyně K r a j s k ý s o u d v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 14. 5. 2013 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že „žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně“; ve věci samé rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 745 Kč. Poté, co dovodil, že skutková zjištění soudu prvního stupně mají oporu v provedeném dokazování, odvolací soud dovodil, že podstatné náležitosti dohody o rozvázání pracovního poměru tvoří ujednání mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem o tom, že jejich pracovní poměr zaniká a kterým dnem končí, že

„údaj o důvodech rozvázání pracovního poměru není náležitostí dohody o rozvázání pracovního poměru, ale jen zachycením pohnutky (motivu), shodli-li se účastníci, že v ní má být obsažena, nebo požaduje-li zaměstnanec, aby v ní byla uvedena“ a že soud prvního stupně „postupoval správně“, když zjišťoval, zda žalobkyně – protože nedošlo k písemné dohodě o rozvázání pracovního poměru – „svoji vůli akceptovat návrh žalované na rozvázání pracovního poměru neprojevila jiným způsobem (konkludentně)“. Závěr o konkludentně projevené vůli účastníka podle odvolacího soudu „vychází z toho, co zjištěné vnější skutkové okolnosti obvykle znamenají“; protože žalobkyně dne 16. 10. 2009 „po předání výstupního listu J. V., ve kterém bylo uvedeno trvání pracovního poměru od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009, obešla pracoviště, která vystavují na výstupní list potvrzení, zavázala se vrátit byt do 31. 12. 2009, vrátila ochranné oděvy i čip a od tohoto dne se již o přidělování práce nezajímala a do práce u žalované nenastoupila“, protože žalobkyně „své stanovisko nezměnila ani poté, co dne 18. 1. 2010 obdržela zápočtový list, ve kterém byla opět vyplněna doba trvání pracovního poměru od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009 a následně úřadu práce předložila potvrzení zaměstnavatele pro účely posouzení nároku na podporu v nezaměstnanosti ze dne 26. 7. 2010, ve kterém byla uvedena doba trvání jejího zaměstnání od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009“ a protože „následně pobírala i podporu v nezaměstnanosti“, lze podle odvolacího soudu „ze všech těchto projevů dovodit vůli žalobkyně akceptovat návrh na rozvázání pracovního poměru“. Protože neplatnost konkludentně uzavřené dohody o rozvázání pracovního poměru nebyla určena pravomocným rozhodnutím soudu, pracovní poměr účastnic podle ní skončil.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítá, že odvolací soud chybně vyhodnotil požadavek žalobkyně na uvedení důvodu rozvázání pracovního poměru v dohodě o rozvázání pracovního poměru jen jako „snahu o zachycení pohnutky či motivu, který není nezbytnou náležitostí dohody“, ačkoliv ze strany žalobkyně šlo o „nový návrh“ ve smyslu ustanovení § 44 odst.2 obč. zák. Žalobkyně nepochybně dala dne 16. 10. 2009 najevo svůj nesouhlas s předloženým zněním dohody o rozvázání pracovního poměru, požadovala změnu v obsahu dohody (a učinila tedy „nový návrh“) a, odmítla-li žalovaná jejímu požadavku vyhovět, nepřistoupila na dohodu o rozvázání pracovního poměru a ponechala na žalované, jak bude otázku skončení pracovního poměru účastnic řešit. Uvedeným způsobem „proces uzavírání dohody podle § 43 a násl. obč. zák.“ skončil, nelze úspěšně dovozovat, že žalobkyně výslovným „nepřistoupením na předloženou písemnou dohodu“ vlastně na dohodu předloženou žalovanou konkludentně přistoupila, a žádný další návrh na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru jí žalovaná neučinila (a ani to nebylo za řízení před soudy tvrzeno). Žalobkyně dále soudům vytýká, že pokládaly pracovní poměr účastnic za rozvázaný dohodou ke dni 9. 10. 2009, ačkoliv k dohodě mělo dojít až 16. 10. 2009, a že v době po 16. 10. 2009 uvažovaly o zájmu či nezájmu žalobkyně o práci u žalované, ačkoliv to byla žalovaná, která vůči žalobkyni neplnila své povinnosti (nepřidělovala jí práci odpovídající jejímu zdravotnímu stavu). Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníci řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že věc je třeba i v současné době – vzhledem k tomu, že řízení v projednávané věci bylo zahájeno v době před 1. 1. 2014 – posoudit (srov. čl. II bod 2 zákona č. 293/2013 Sb.) podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, účinném do 31. 12. 2013, se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236

odst. 1 o. s. ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

V projednávané věci soudy při rozhodování věci posuzovaly otázku, za jakých předpokladů je v pracovněprávních vztazích smlouva nebo dohoda uzavřena konkludentně (jiným způsobem než výslovně nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěly strany smlouvy nebo dohody projevit), jestliže byl návrh jedné strany na uzavření stejné smlouvy nebo dohody druhou stranou výslovně odmítnut. Vzhledem k tomu, že tato otázka hmotného práva dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu ve všech souvislostech vyřešena, dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobkyně je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat – vzhledem k tomu, že ke konkludentním způsobem uzavřené dohodě o rozvázání pracovního poměru došlo (mělo dojít) dne 16. 10. 2009 – i v současné době podle právních předpisů v té době účinných, tedy zejména podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění zákonů č. 585/2006 Sb., č. 181/2007 Sb., č. 261/2007 Sb., č. 296/2007 Sb. a č. 362/2007 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. a zákonů č. 121/2008 Sb., č. 126/2008 Sb., č. 294/2008 Sb., č. 305/2008 Sb., č. 382/2008 Sb., č. 320/2009 Sb. a č. 326/2009 Sb., tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31. 10. 2009, a subsidiárně též (srov. nálezy Ústavního soudu č. 116/2008 Sb.) podle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění zákonů č. 58/1969 Sb., č. 131/1982 Sb., č. 94/1988 Sb., č. 188/1988 Sb., č. 87/1990 Sb., č. 105/1990 Sb., č. 116/1990 Sb., č. 87/1991 Sb., č. 509/1991 Sb., č. 264/1992 Sb., č. 267/1994 Sb., č. 104/1995 Sb., č. 118/1995 Sb., č. 89/1996 Sb., č. 94/1996 Sb., č. 227/1997 Sb., č. 91/1998 Sb., č. 165/1998 Sb., č. 159/1999 Sb., č. 363/1999 Sb., č. 27/2000 Sb., č. 103/2000 Sb., č. 227/2000 Sb., č. 367/2000 Sb., č. 229/2001 Sb., č. 317/2001 Sb., č. 501/2001 Sb., č. 125/2002 Sb., č. 135/2002 Sb., č. 136/2002 Sb. a č. 320/2002 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 476/2002 Sb., zákonů č. 88/2003 Sb., č. 37/2004 Sb., č. 47/2004 Sb., č. 480/2004 Sb. a č. 554/2004 Sb., nálezů Ústavního soudu č. 278/2004 Sb. a zákonů č. 359/2005 Sb., č. 56/2006 Sb., č. 57/2006 Sb., č. 107/2006 Sb., č. 115/2006 Sb., č. 160/2006 Sb., č. 264/2006 Sb., č. 315/2006 Sb., č. 443/2006 Sb., č. 296/2007 Sb., č. 230/2008 Sb., č. 384/2008 Sb. a č. 215/2009 Sb., tedy podle občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 10. 2009.

Dohodnou-li se zaměstnavatel a zaměstnanec na rozvázání pracovního poměru, končí pracovní poměr sjednaným dnem (§ 49 odst. 1 zák. práce). Dohodu o rozvázání pracovního poměru uzavírají zaměstnavatel a zaměstnanec písemně, jinak je neplatná (§ 49 odst. 2, věta první, zák. práce). V dohodě musí být uvedeny důvody rozvázání pracovního poměru, požaduje-li to zaměstnanec (§ 49 odst. 2, věta druhá, zák. práce).

Podstatné náležitosti dohody o rozvázání pracovního poměru tvoří – jak vyplývá z výše uvedeného – ujednání mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem o tom, že jejich pracovní poměr zaniká (rozvazuje se) a kterým dnem končí. Důvody rozvázání pracovního poměru, vyjadřující pohnutku (motiv), pro který došlo k dohodě o rozvázání pracovního poměru, nejsou podstatnou náležitostí dohody o rozvázání pracovního poměru; součástí dohody tvoří – jak vyplývá z § 49 odst. 2, věty druhé, zák. práce – jen tehdy, jestliže se na tom shodli oba účastníci (zaměstnanec a zaměstnavatel) nebo

požaduje-li to zaměstnanec, i kdyby s tím zaměstnavatel nesouhlasil; v takovém případě se v dohodě uvedou důvody, které skutečně byly pohnutkou (motivem) k uzavření dohody.

To, že nejsou podstatnou náležitostí dohody o rozvázání pracovního poměru, samozřejmě neznamená, že by k dohodě mohlo (muselo) dojít vždy i bez uvedení důvodů rozvázání pracovního poměru. Požaduje-li některý z účastníků (zaměstnanec nebo zaměstnavatel) jako předpoklad pro uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru rovněž to, aby v dohodě byly uvedeny (jím označené) důvody rozvázání pracovního poměru, a odmítne-li dohodu uzavřít tehdy, jestliže druhý účastník na takový požadavek v dohodě nepřistoupí, k uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru nedošlo.

Uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru se řídí – vzhledem k tomu, že v Zákoníku práce není upraveno – subsidiárně ustanoveními § 43a a násl. obč. zák.

Vznik (uzavření) dohody o rozvázání pracovního poměru předpokládá podání návrhu (oferty) a jeho přijetí (akceptaci). Návrhem na uzavření dohody je projev vůle adresovaný oblátovi, který směřuje k uzavření dohody s uvedeným obsahem, který je dostatečně určitý a z něhož vyplývá vůle navrhovatele (oferenta) být jím vázán v případě jeho přijetí (srov. § 43a odst. 1 obč. zák.). Návrh působí od doby, kdy dojde osobě, které je určen (oblátovi) (srov. § 43a odst. 2, větu první, obč. zák.). Návrh zaniká dojitím projevem o odmítnutí návrhu navrhovateli (srov. § 43b odst. 1 písm. c/ obč. zák.). Přijetím návrhu je včasné prohlášení učiněné osobou, které byl návrh určen (obláta), nebo jiné její včasné jednání, z něhož lze dovodit její souhlas (srov. § 43c odst. 1 obč. zák.). Včasné přijetí návrhu nabývá účinnosti okamžikem, kdy vyjádření souhlasu s obsahem návrhu dojde navrhovateli (oferentovi) (§ 43c odst. 2, věta první, obč. zák.). Smlouva je uzavřena okamžikem, kdy přijetí návrhu na uzavření smlouvy nabývá účinnosti; mlčení nebo nečinnost samy o sobě neznamenají přijetí návrhu (srov. § 44 odst. 1 obč. zák.). Přijetí návrhu, které obsahuje dodatky, výhrady, omezení nebo jiné změny, je odmítnutím návrhu a považuje se za nový návrh (§ 44 odst. 2, věta první, obč. zák.). Přijetím návrhu je však odpověď, jež vymezuje obsah navrhované dohody jinými slovy, jestliže z odpovědi nevyplývá změna obsahu navrhované dohody (§ 44 odst. 2, věta druhá, obč. zák.).

Projev vůle může být učiněn – samozřejmě také v procesu uzavírání smluv nebo dohod – jednáním nebo opomenutím a může se stát výslovně (pomocí slov) nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevit (konkludentně) (srov. § 35 odst. 1 obč. zák.). Účastník pracovněprávního vztahu projevuje vůli konkludentně, jen jestliže ji nevyjádřil výslovně.

Projevil-li účastník výslovně určitou svou vůli, je nepřípustné dovozovat, že by snad konkludentně vyjádřil vůči opačnou (odlišnou), ledaže by tím dával najevo (právem aprobovanou) změnu své dříve vyjádřené vůle (srov. například právní názor vyjádřený v rozsudku býv. Nejvyššího soudu SSR ze dne 7. 2. 1975, sp. zn. 4 Cz 24/74, který byl uveřejněn ve Sborníku stanovisek, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí IV na str. 898-899).

V projednávané věci bylo soudy z hlediska skutkového stavu mimo jiné zjištěno, že po skončení pracovní neschopnosti žalobkyně ke dni 9. 10. 2009 a poté, co žalobkyně byla uznána plně invalidní, proběhlo mezi účastnicemi dne 16. 10. 2009 jednání, při němž žalovaná navrhla žalobkyni uzavření písemné dohody o rozvázání pracovního poměru z důvodu odchodu žalobkyně do plného invalidního důchodu ke dni 9. 10. 2009. Žalobkyně, která s rozvázáním pracovního poměru účastnic dohodou souhlasila, však požadovala, aby v dohodě o rozvázání pracovního poměru bylo o důvodu rozvázání pracovního poměru také uvedeno, že „plný invalidní důchod jí byl přiznán na základě pracovního úrazu“, který utrpěla při výkonu práce u žalované dne 17. 10. 2008. Poté, co žalovaná odmítla požadované doplnění, žalobkyně na dohodu o rozvázání pracovního poměru nepřistoupila.

S názorem soudů, podle kterého sice nedošlo k písemné dohodě o rozvázání pracovního poměru, avšak bylo potřebné se zabývat tím, zda žalobkyně „svoji vůli akceptovat návrh žalované na

rozvázání pracovního poměru neprojevila jiným způsobem (konkludentně)“, jakož i se závěrem, že mezi účastnicemi byla konkludentně uzavřena dohoda o rozvázání pracovního poměru, nelze souhlasit.

Soudy v první řadě nevzaly náležitě v úvahu, že žalobkyně, která sice jinak s rozvázáním pracovního poměru dohodou souhlasila, požadovala oproti návrhu žalované změnu v obsahu dohody o rozvázání pracovního poměru. Projev vůle žalobkyně v tomto směru tak neznamenal „pouhé“ neuzavření dohody o rozvázání pracovního poměru v písemné formě. Protože přijetí návrhu v sobě obsahovalo změny, projev vůle žalobkyně učiněný při jednání účastníků dne 16. 10. 2009 představoval ve skutečnosti odmítnutí návrhu žalované ve smyslu ustanovení § 44 odst. 2, věty první, obč. zák., které mělo za následek, že návrh žalované na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru zanikl podle ustanovení § 43b odst. 1 písm. c) obč. zák., a současně „nový“ návrh na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru, který žalovaná nepřijala. Vzhledem k tomu, že návrh žalované na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru učiněný v písemné formě uvedeným způsobem zanikl, bylo už z tohoto důvodu vyloučeno, aby ho žalobkyně (posléze) mohla přijmout „konkludentním způsobem“.

Na uvedeném závěru nic nemění ani to, že žalobkyně souhlasila s rozvázáním pracovního poměru účastnic dohodou a že k neshodě mezi účastnicemi došlo jen ohledně uvedení důvodů rozvázání pracovního poměru. I když údaj o důvodech rozvázání pracovního poměru není podstatnou náležitostí dohody o rozvázání pracovního poměru a i když se účastnice (jinak) shodly na podstatných náležitostech dohody, je tu rozhodující, že žalobkyně uvedením údaje o tom, že „plný invalidní důchod jí byl přiznán na základě pracovního úrazu“, podmínila uzavření dohody (jako celku) a že tedy z tohoto důvodu návrh žalované na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru (jako celek) odmítla.

Se soudy lze souhlasit v tom, že žalobkyně dne 16. 10. 2009 „po předání výstupního listu J. V., ve kterém bylo uvedeno trvání pracovního poměru od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009, obošla pracoviště, která vystavují na výstupní list potvrzení“, že se zavázala vrátit služební byt do 31. 12. 2009 a že vrátila „ochranné oděvy i čip“, nicméně z těchto úkonů lze dovodit pouze to, že žalobkyně souhlasila s rozvázáním pracovního poměru účastnic, avšak nic nevypovídají o tom, že a proč (z jakého důvodu) odmítla návrh žalované na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru; pouhou „ochotu“ (připravenost) účastníka uzavřít dohodu o rozvázání pracovního poměru nelze zaměňovat za (již uskutečněné) uzavření dohody.

Odvolací soud dále poukazuje na to, že žalobkyně se po skončení jednání účastnic, které se konalo dne 16. 10. 2009, nezajímala o přidělování práce u žalované, že neměla námitky proti obsahu „zápočtového listu“ (správně potvrzení o zaměstnání), i když v něm byla uvedena doba trvání pracovního poměru od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009, a že pobírala „podporu v nezaměstnanosti“ na základě potvrzení žalované ze dne 26. 7. 2010, v němž byla uvedena doba trvání jejího zaměstnání u žalované od 12. 2. 2001 do 9. 10. 2009. Bez ohledu na to, že žalobkyně žádala o „podporu v nezaměstnanosti“ v době, kdy začala pobírat místo původního plného invalidního důchodu jen částečný invalidní důchod, a že proto lze vycházet z jejího tvrzení o „svízelné životní situaci“ (a nepočínala si v tomto směru v souladu se zákonem), bylo třeba vzít především v úvahu to, že v té době tu nebyl žádný návrh žalované na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru, který by žalobkyně mohla alespoň konkludentně přijmout (návrh učiněný při jednání účastnic ze dne 16. 10. 2009 zanikl a žalovaná – jak je zřejmé rovněž z jejího vyjádření k žalobě – nečinila žalobkyni žádný další návrh, když vycházela /chybně/ z toho, že se již v říjnu 2009 se žalobkyní dohodla „na skončení pracovního poměru dohodou ke dni 9. 10. 2009“), navíc mlčení nebo činnost samy o sobě neznamenají – jak vyplývá z ustanovení § 44 odst. 1, věty druhé, obč. zák. – přijetí návrhu, a to ani výslovně, ani konkludentně. Závěry soudů ve svých důsledcích znamenají, že – jak to výstižně uvádí dovolatelka – žalobkyně výslovným „nepřistoupením na předloženou písemnou dohodu“ vlastně na dohodu předloženou žalovanou konkludentně přistoupila, tedy, řečeno jinak, že žalobkyně

konkludentně přijala návrh na uzavření dohody o rozvázání pracovního poměru, který (předtím) výslovně odmítla, ačkoliv je zcela nepřípustné z konkludentního způsobu jednání nebo opomenutí vyvozovat projev jiné vůle, než jakou vyjádřil účastník v pracovněprávních vztazích výslovně.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není v souladu se zákonem. Protože nejsou splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání nebo pro změnu napadeného rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud napadený rozsudek podle ustanovení § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil. Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Prachaticích) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2, věta druhá, o. s. ř.).